

Sygn. akt VIII C 397/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 1 października 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: SSR Bartek Męcina

protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 1 października 2018 roku w Ł.

sprawy z powództwa (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W.

przeciwko G. C. (poprzednio L.- M.)

o zapłatę

1. oddała powództwo,
2. zasądza od powoda (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. na rzecz pozwanej G. C. kwotę 617 zł. (sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 397/18

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 24 listopada 2015 roku do Sądu Rejonowego w (...) (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wniósł o zasądzenie od G. M. kwoty 3.924,73 zł z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od kwoty 419,50 zł, a z ustawowymi odsetkami od kwoty 3.505,23 zł, od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu powód wskazał, że dochodzone pozwem roszczenie wynika z umowy kredytu gotówkowego zawartej w dniu 27 kwietnia 2007 r. przez pozwaną z (...) Bank S.A. Wobec braku spłaty zadłużenia umowa została wypowiedziana, a następnie pierwotny wierzyciel wystawił przeciwko pozwanej bankowy tytuł egzekucyjny. Po uzyskaniu klauzuli wykonalności pierwotny wierzyciel wystąpił z wnioskiem do komornika o wszczęcie postępowania egzekucyjnego. W dniu 22 kwietnia 2015 r. poprzedni wierzyciel zbył wierzytelność przysługującą wobec pozwanej na rzecz powoda. Na dochodzoną pozwem kwotę składa się 419,50 zł tytułem należności głównej, 3.264,96 zł tytułem odsetek karnych naliczonych przez pierwotnego wierzyciela od dnia występowania zaległości do dnia 7 marca 2015 r., 210,50 zł tytułem odsetek umownych naliczonych przez pierwotnego wierzyciela od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania oraz 29,77 zł tytułem odsetek karnych naliczonych od dnia 8 marca 2015 r. do dnia wniesienia pozwu.

(pozew k. 5- 8)

Postanowieniem z dnia 30 listopada 2015 r. Sąd Rejonowy w (...) stwierdził swoją niewłaściwość i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu dla Łodzi- Widzewa w Łodzi jak właściwemu do jej rozpoznania.

(postanowienie k. 40- 42)

Nakazem zapłaty z dnia 2 marca 2016 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi- Widzewa w Łodzi zasądził od pozwanej na rzecz powoda dochodzoną pozwem kwotę wraz z kosztami procesu.

(nakaz zapłaty k. 59)

Od powyższego nakazu zapłaty sprzeciw złożyła pozwana zaskarżając orzeczenie w całości i wnosząc o oddalenie powództwa. W uzasadnieniu pozwana podniosła zarzuty nieudowodnienia istnienia oraz wysokości roszczenia, braku legitymacji czynnej i przedawnienia roszczenia. W uzasadnieniu pozwana potwierdziła zawarcie w dniu 27 kwietnia 2007 r. umowy prostej pożyczki gotówkowej. Pozwana wskazała, że termin spłaty pożyczki upłynął w dniu 1 maja 2009 r., w związku z czym od następnego dnia zaczął bieg trzyletni termin przedawnienia.

(sprzeciw k. 75- 77)

W odpowiedzi na sprzeciw pełnomocnik powoda poparł powództwo w całości. Odnosząc się do zarzutu przedawnienia strona powodowa wskazała, że jego skuteczne podniesienie nie powoduje, że zobowiązanie wygaśnie, w związku z czym powód zaproponował pozwanej zawarcie ugody.

(odpowiedź na sprzeciw k. 89- 91)

W piśmie z dnia 9 maja 2018 r. pozwana reprezentowana przez pełnomocnika będącego adwokatem podtrzymała zarzuty wskazane w sprzeciwie od nakazu zapłaty. Ponadto pełnomocnik pozwanej wskazał, że do przedawnienia roszczenia doszło w dniu 16 sierpnia 2011 r.

(pismo pełn. pozwanej k. 106- 107)

Do zamknięcia rozprawy stanowisko stron nie uległo zmianie.

(protokół rozprawy k. 113)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 kwietnia 2007 r. G. M. zawarła z (...) Bank S.A. w K. umowę prostej pożyczki gotówkowej nr (...), na podstawie której bank udzielił pozwanej pożyczki w kwocie 5.494,51 zł ze spłatą do dnia 1 maja 2009 r. Pozwana zobowiązała się do spłaty pożyczki w równych miesięcznych ratach płatnych 1 dnia każdego miesiąca w wysokości 268,77 zł.

(umowa pożyczki k. 54- 56)

Pismem z dnia 16 lipca 2008 r. (...) Bank S.A. wypowiedział zawartą w dniu 27 kwietnia 2007 r. umowę kredytu nr (...) z powodu powstania zaległości w spłacie kredytu.

(wypowiedzenie umowy kredytu k. 95)

W dniu 14 września 2009 r. (...) Bank S.A. w K. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny, w którym stwierdził, że zadłużenie G. L. z tytułu zawartej w dniu 27 kwietnia 2007 r. umowy pożyczki gotówkowej nr (...) wynosi 4.459,26 zł.

(bankowy tytuł egzekucyjny k. 96)

W dniu 22 kwietnia 2015 r. (...) Bank S.A. w W. zawarł z (...) Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym w W. umowę rozporządzającą przelewem wierzytelności.

(umowa przelewu wierzytelności k. 18- 19, wyciąg z załącznika k. 32, zawiadomienie k. 33)

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie powołanych wyżej dowodów w postaci dokumentów, których wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

(...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. wniósł o zasądzenie od G. C. (poprzednio L.- M.) kwoty 3.924,73 zł z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od kwoty 419,50 zł, a z ustawowymi odsetkami od kwoty 3.505,23 zł, od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, tytułem zobowiązania wynikającego z zawartej w dniu 27 kwietnia 2007 r. z (...) Bank S.A. w W. umowy prostej pożyczki gotówkowej nr (...). Pozwana wnosząc o oddalenie powództwa, podniosła zarzuty nieudowodnienia istnienia oraz wysokości roszczenia, braku legitymacji czynnej i przedawnienia roszczenia.

W ocenie Sądu podniesiony przez pozwaną zarzut braku legitymacji czynnej jest chybiony, gdyż strona powodowa przedstawiła zarówno zawartą w dniu 22 kwietnia 2015 r. pomiędzy (...) Bank S.A. w W., a (...) Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym w W. umowę rozporządzającą przelewem wierzytelności, jak i załącznik do tej umowy w postaci wyciągu z wykazu wierzytelności. Natomiast drugi zarzut, przedawnienia roszczenia zasługuje w pełni na uwzględnienie. Zgodnie z art. 117 § 2 kc po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Co do długości terminu przedawnienia roszczenia strony zaprezentowały zgodne stanowisko. Zobowiązanie pozwanej, jako wynikające z umowy pożyczki gotówkowej udzielonej przez bank, jest świadczeniem związanym z prowadzeniem przez pierwotnego wierzyciela działalności gospodarczej. W myśl art. 118 kc jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej- trzy lata.

W myśl art. 120 § 1 kc zdanie pierwsze bieg przedawnienia zaczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Należy zauważyć, że strona powodowa nie wskazała daty wymagalności roszczenia, natomiast przedstawiła pismo z dnia 16 lipca 2008 r., którym (...) Bank S.A. wypowiedział zawartą w dniu 27 kwietnia 2007 r. umowę kredytu nr (...) z powodu powstania zaległości w spłacie kredytu, ale z zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia liczonego od dnia doręczenia wypowiedzenia. Treść powyższego pisemnego oświadczenia pozwoliła pełnomocnikowi pozwanej na sformułowanie twierdzenia, że termin przedawnienia rozpoczął swój bieg od dnia 16 sierpnia 2018 r. Powyższe twierdzenie jest o tyle błędne, że sam pełnomocnik pozwanej podkreślił, iż strona powodowa nie przedstawiła dowodu doręczenia wypowiedzenia umowy pożyczki. Natomiast z treści zawartej w dniu 27 kwietnia 2007 r. umowy prostej pożyczki gotówkowej nr (...) wynika jasno, że spłata miała nastąpić do dnia 1 maja 2009 r. Wobec tego Sąd przyjął, że termin przedawnienia roszczenia rozpoczął swój bieg od następnego dnia po tym terminie. Zatem roszczenie powoda przedawniło się najpóźniej w dniu 2 maja 2012 r. Tymczasem powództwo w przedmiotowej sprawie zostało wytoczone w dniu 24 listopada 2015 r. W związku z przedawnieniem należności głównej, nie ulega wątpliwości, że przedawnieniu uległo również roszczenie o odsetki od należności głównej.

Podkreślenia wymaga również, że strona powodowa nie wykazała, aby doszło do przerwania biegu przedawnienia roszczenia przysługującego wobec pozwanej. Co prawda powód przedstawił wystawiony w dniu 14 września 2009 r. przez (...) Bank S.A. w K. bankowy tytuł egzekucyjny, w którym pierwotny wierzyciel stwierdził zadłużenie pozwanej z tytułu zawartej w dniu 27 kwietnia 2007 r. umowy pożyczki gotówkowej nr (...). Jednak należy stwierdzić, iż przerwanie biegu przedawnienia nastąpiło tylko w stosunku do banku, a nie w stosunku do powoda jako nabywcy wierzytelności. Do przerwania biegu przedawnienia nie wystarczy bowiem identyczność wierzytelności, niezbędna jest identyczność podmiotu, na rzecz którego dana czynność, obiektywnie zdolna do przerwania przedawnienia, została dokonana (por. wyrok SN z dnia 19 listopada 2014 roku, II CSK 196/14, LEX nr 1622306). Podkreślić należy, iż wyżej wymieniony wyrok SN stanowi zapoczątkowanie linii orzeczniczej, łagodzącej kryteria przedawnienia w obrocie konsumenckim. Orzeczenie to dotyczyło skutków materialnoprawnych złożenia wniosku o wszczęcie egzekucji, lecz w uzasadnieniu wyroku SN zajął stanowisko mające o wiele szersze znaczenie. W uzasadnieniu wyroku wyrażono pogląd, że w postępowaniu egzekucyjnym „przerwanie przedawnienia następuje pomiędzy stronami postępowania o ile z istoty łączącego je stosunku prawnego wynika, że są materialnie zobowiązane. Pogląd ten wydaje się w ocenie Sądu logiczny i w pełni zrozumiały, zwłaszcza przy uwzględnieniu faktu, iż banki (do dnia 1 sierpnia 2016 r.) korzystają ze szczególnej ochrony prawnej w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego. Jednocześnie ochrona ta nie rozciąga się

na inne podmioty, w tym również nabywców wierzytelności, pierwotnie przysługujących bankowi. Nie ma żadnych racjonalnych podstaw do uznania by nabywca wierzytelności, nie będący bankiem, miał korzystać z dobrodziejstw (...) (w tym również dobrodziejstwa w postaci przerwania biegu przedawnienia jedynie na skutek złożenia wniosku o nadanie klauzuli wykonalności). Powyższe stanowisko znalazło potwierdzenie w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016 r. podjętej w sprawie o sygn. akt III CZP 29/16, zgodnie z którą nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.).

Uwzględnienie podniesionego przez pozwaną zarzutu przedawnienia roszczenia skutkowało oddaleniem powództwa.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie przepisu art. 98 § 1 k.p.c., który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw. Pozwana wygrała proces w całości, a zatem należy jej się od powoda zwrot kosztów procesu w pełnej wysokości. Dlatego też Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 617 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, na które złożyły się koszty zastępstwa procesowego w stawce minimalnej- 600 zł § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu z dnia 28 września 2002 r. oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa- 17 zł.

Z tych względów orzeczono, jak w sentencji.